INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

Întîlnire cu Mazzola, la București, în meciul cu Italia.

Pentru reporter, o convorbire cu Mazzola este un mic curs de istorie a fotbalului. Într-adevăr, Mazzola este mult mai mult decît faimosul vîrf de atac al lui Internazionale '64 și decît dispecerul inegalabil al resturilor marii echipe a lui Herrera. **Sandro Mazzola reprezintă un moment de răscruce în fotbalul mondial. Iată de ce un interviu cu Mazzola nu poate decît să depășească sfera de probleme a unei întîlniri amicale.**

Acest interviu al săptămînii **a avut trei reprize. Prima s-a desfășurat în holul de la** Athenée Palace, **înaintea meciului cu echipa noastră națională. Mazzola se relaxa înainte de joc. I-am cerut cîteva cuvinte. Mi-a zîmbit cu modestie și m-a rugat să-i cer permisiunea antrenorului Valcareggi. Mi-am ascuns cu greu uimirea. L-am căutat pe Valcareggi. Am obținut permisiunea. Și astfel a** început dialogul nostru : dialogul primei reprize.

MAZZOLA

— Cum vă explicați recenta eliminare a Italiei de către Belgia ?

— Nu fac parte din categoria sportivilor dispuși să explice totul printr-un șut fericit sau printr-un accident... hotărîtor. Trebuie să accept ideea că, după acest campionat mondial din Mexic, squadra azzurra **nu s-a prea îngrijit de viitor, în timp ce toate celelalte țări și-au** întinerit **loturile în marș, trăgînd concluzia principală a Mundialului :** timpul fotbalului se grăbește tot mai mult.

— Socotiți normală înfrîngerea lui Internazionale în fața lui Ajax ?

— Absolut normală și logică. Inter reprezintă un moment în evoluția fotbalului. Nu știu ce a contribuit mai mult la retragerea noastră de pe scena istoriei : uzura echipei sau asaltul celorlalți. Cert e că Ajax este o mare echipă, care a învățat să învingă, **conducîndu-se după tradiționalul spirit practic al olandezilor, care este mai puternic decît practica... tradiției în Anglia.**

— Cum credeți că ne vom putea bate noi, latinii, împotriva forței crescînde a fotbaliștilor anglo-saxoni ?

— Singura noastră șansă este să ne dezvoltăm calitățile caracteristice. Orice apel la calități de... import nu va face decît să accentueze diferența de potențial care începe să se simtă între fotbalul nordic și cel din sud. În recentul meci dintre R. F. a Germaniei și Belgia, fotbaliștii belgieni au uzat, mai ales în prima repriză, de mijloace-șoc, aproape nesportive, recurgînd la durități flagrante pentru anularea superiorității tehnice vest-germane. Veți spune, desigur, că ei au fost la un pas de egalare. Repet însă, nu sînt dintre cei care fac aprecieri de ordin general pornind de la situații speciale. Formula durității, în acest caz, s-a dovedit a fi falimentară, pentru că ea nu era o formulă belgiană.

— Știu că vă apropiați de 30 de ani. Cum se explică această longevitate „la cel mai înalt nivel", într-un campionat de o asprime deosebită, ca să nu mai vorbesc de nenumăratele confruntări europene la care ați participat ?

— Datorez această longevitate, cum spuneți dv., formulei de pregătire spartană pe care am avut-o la Internazionale. Marele secret al oricărei longevități este tocmai această severitate a pregătirii fizice, care, bineînțeles, nu poate fi concepută în afara austerității firești în viața unui fotbalist de performanță. Trebuie să mărturisesc că eu nu am făcut eforturi speciale pentru a mă convinge de utilitatea acestui mod de viață. Știți poate că am trei copii : două fetițe (8 și 6 ani) și un băiat de 4 ani. Vă dați seama, deci, că pentru mine efortul în fotbal a fost mai mult decît un mijloc de satisfacere a vanității mele de performer. În legătură cu aceasta aș vrea să amintesc că așa-zisa asprime a campionatului italian nu provine doar din șocurile pe care le-ar presupune sistemul nostru de joc, cattenaccio. **Mult mai consumantă este atmosfera delirantă care se creează în jurul fotbalului. V-aș ruga să nu uitați că la noi, în Italia, există multe cotidiene sportive, există mulți reporteri de mare personalitate, care creează o vîlvă extraordinară în jurul diferitelor cazuri ale fotbalului. În această atmosferă este greu să reziști din punct de vedere nervos. Foarte mulți dintre fotbaliștii noștri tineri nu rezistă laudelor premature pe care reclama fotbalistică le impune. Și astfel, ceea ce pare să-i servească la început îi distruge, în cele din urmă, dacă nu au puterea să reziste tentației de a crede că sînt vedete. Iată de ce, în arsenalul unui fotbalist de performanță trebuie să existe în primul rînd un echilibru nervos care să reziste atît ovațiilor cît și huiduielilor.**

●

Ne-am revăzut după meciul Italia—România. Mazzola îmi promisese un supliment pentru interviul nostru. Am intrat în vestiar. Mazzola se odihnea pe banchetă. Ceilalți erau de mult pe culoar. Căpitanul **squadrei azzurra** se supunea parcă unui ritual. Era limpede că aceasta este forma lui de rezistență față de bombardamentul nervos pe care-l suportă fotbaliștii în timpul meciului, și, mai ales, după meci.

Cînd m-am apropiat, n-a părut surprins. S-a ridicat și mi-a spus :

„Vă datorez un supliment. Vi-l ofer cu plăcere... Sper că publicul dv. a înțeles că atît noi cît și fotbaliștii români am făcut tot ceea ce s-a putut face în această noapte tropicală. Cred că a fost un joc bun. Rezultatul mi se pare echitabil, deși atît noi cît și fotbaliștii dv. am putea să ne înscriem în excepție, pentru unul sau două goluri. A fost un meci care s-ar fi putut încheia cu 0—0, cu 3—2, cu 2—3 sau cu 4—4. Asta nu schimbă nimic. Repet, rezultatul este echitabil. Știu că mă veți întreba despre jucătorii români care mi-au plăcut mai mult. Vă mărturisesc că am remarcat în primul rînd ansamblul. Un fotbalist care participă la fazele unui joc de luptă nu poate avea pretenția să stabilească ierarhii în rîndurile adversarilor săi. Dacă vreți, totuși, cu riscul de a greși, am să numesc trei cifre : 10, 5, și 7 (Nunweiller, Dumitru, Lucescu) și, în primul rînd, portarul. L-am urmărit pe Dobrin, care a marcat golul românesc acum cinci ani, la Neapole. E același tehnician subtil, dar îl sfătuiesc să renunțe la fentele suplimentare și la arabescurile laterale care, astăzi, îi încîntă doar pe spectatorii prospeți ai stadioanelor".

●

Ultima repriză s-a desfășurat în grădina hotelului Athenée Palace, unde Mazzola filma, împreună cu Ștefan Covaci, pentru televiziune. Am profitat de această ocazie și i-am pus ultimele două întrebări :

— De ce nu mai jucați vîrf de atac ?

— Pentru că a dispărut Suarez, marca cheie a lui Inter și a lui... Sandro Mazzola. Jucînd cu Suarez, am gustat marile bucurii ale virfului care se lansează spre poarta adversă. Întotdeauna, mingea trimisă de Suarez de la 40 de metri cădea în fața picioarelor mele. Dacă atacul se irosea, responsabil eram doar eu. Astăzi, Inter nu mai are un constructor de talia lui Suarez. Eu încerc să-l înlocuiesc, pe cît posibil. Dar jocul s-a schimbat...

— Cît sperați să mai jucați fotbal ?

— Mă simt ca la 20 ani. Sper să joc în turneul final al campionatului mondial de la München. Visez un nou meci cu R. F. a Germaniei. Apoi, timpul va decide. Oricum, fotbalul mi-a dăruit mai mult decît m-aș fi așteptat. Dar cu ce preț...

Ioan CHIRILA

„EU SÎNT PRODUSUL DISCIPLINEI SPARTANE A LUI INTER..."

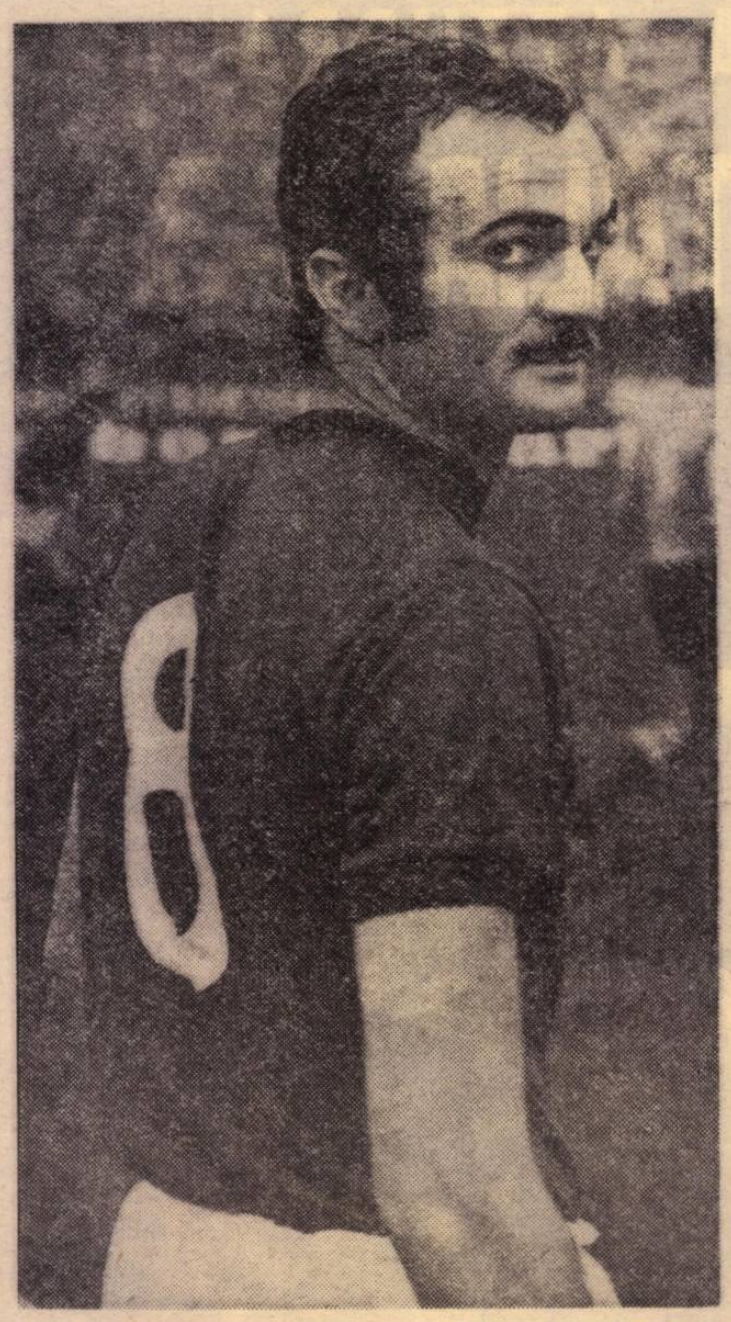

— Aș vrea să vă pun o întrebare delicată: credeți că Italia ar fi putut cîștiga finala mexicană cu Brazilia ?

— E foarte greu de spus. Am fost învinși pe teren, fără drept de apel. Oricît vi s-ar părea de ciudat, între Brazilia și Italia a existat — și asta nu numai pe parcursul finalei — o mare diferență de pregătire fizică, în favoarea fotbaliștilor sud-americani, care contaseră pînă atunci doar ca artiști ai balonului. Se pare, însă, că lecția Europei a fost asimilată cu multă rigoare în Brazilia. La toate acestea aș mai adăuga și faptul că noi am avut handicapul meciului teribil cu echipa lui Helmuth Schön, în timp ce Brazilia a fost purtată în puf, prin programarea semifinalei sale tot la Guadalajara, împotriva regulamentului. În sfîrșit, noi a trebuit să urcăm spre Ciudad de Mexico în condiții dezavantajoase, care au augumentat handicapul nostru.

— Ce diferență există astăzi între fotbalul sud-american și cel european ?

— N-aș vrea să mă refer la clasica diferență a capitolului pregătirii fizice. Aș vrea să remarc doar faptul că astăzi decalajul tehnic dintre virtuoșii brazilieni și fotbaliștii noștri mai puțin rafinați din Europa s-a redus substanțial. După cum vedeți, Europa știe să învețe și ea, chiar dacă nu are gleznele milioanelor de copii brazilieni, „gresate" pe plăjile Maracanei și aiurea.

PRIM PLAN

HAJNAL

În minutul 75 al meciului cu Italia s-a produs o schimbare puțin scontată. A ieșit Domide și a intrat Hajnal. Și doar cîțiva dintre spectatorii nocturnei au recunoscut în micul înaintaș tuciuriu pe **jolly-jocker**-ul lui Tiberiu Bone.

Deși a jucat un singur sfert de oră, Hajnal nu și-a pierdut timpul meditînd la această neașteptată colaborare cu Dobrin împotriva echipei lui Mazzola. Chiar din primele minute el a sprintat sec, a „întors" scurt cîteva mingi, a pasat surprinzător și a încheiat partida cu un șut puternic la poarta consacratului Zoff. **Goal-keeper**-ul **squadrei azzurra**, surprins de forța acestui șut, a scăpat mingea. Așa avea să vină golul egalizator al „tricolorilor".

Această rapidă manevră de transfocator a rubricii „Prim-plan"-ului spre Hajnal nu vrea decît să salute debutul unui tînăr care și-a învins emoția, a șutat fără ezitare — lucru atît de rar în fotbalul nostru — și a intrat pe lista de onoare a „oamenilor de gol" ai națională, după o rodare de numai 14 minute.

...Hajnal e un jucător foarte tînăr. Nu are încă 21 de ani

A început prin a fi handbalist. A jucat handbal în echipa Școlii sportive din Tg. Mureș și chiar în echipa națională de juniori. A ajuns fotbalist din întîmplare, sau, dacă vreți, printr-o conjunctură fericită : tatăl său, director administrativ al Institutului de medicină din Tg. Mureș, l-a atras în echipa universitară. (Asupra acestor conjuncturi ar trebui să mai reflectăm puțin, deoarece ele sînt, din păcate, principalul... selecționer al piticilor și chiar juniorilor noștri). Așadar, Hajnal începe să joace fotbal cu arbitru și bare la Medicina Tg. Mureș. Peste un an, tînărul polisportiv (Hajnal e și fost campion de înot), juniorul Medicinei ajunge la A.S.A. Aproape simultan îmbracă tricoul național al juniorilor. (Un tricou pe care-l va purta de 56 de ori). Partea cea mai interesantă e că Hajnal a jucat, în cadrul națională, pe postul de fundaș, 20 de meciuri, pentru a fi în toate celelalte jocuri — „bun la orice".

Hajnal se conturează astfel ca un fotbalist capabil să facă față — prin vigoare atletică, precizie tehnică și prin polivalența tricourilor — ștachetei mereu mai înalte a fotbalului total, care presupune un cap de înaintaș și o inimă de fundaș.

Am certitudinea că aceste rînduri nu vor influența cu nimic autocontrolul talentatului jucător mureșan, pe care Angelo Niculescu l-a creditat cu sobra sa încredere.

I. CH.